

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobkyně: **STÍNĚNÍ.CZ s.r.o.**
sídlem Lihovarská 689/40a, 718 00 Ostrava
zastoupená advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2016 č. j. MSK 48401/2016, ve věci
správního deliktu

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 5. 8. 2016 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 2. 2016, č. j. SMO/039570/16/DSČ/Růž ve věci správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona číslo 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“). Správní orgán I. stupně tímto rozhodnutím ze dne 5. 2. 2016 rozhodl, že se žalobkyně dopustila správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že (stručně řečeno) jako provozovatel vozidla tovární značky Škoda, RZ X v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť neznámý řidič dne 13. 2. 2015 v době nejméně od 10:20 do 10:30 hodin porušil tímto motorovým vozidlem pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že v Moravské Ostravě, na ulici Na Prádle 4, nerespektoval dopravní značení (IP 27a) – „Pěší zóna“ s dodatkem „Zásobování do 6t., 18-10 hod.“ a v působnosti tohoto dopravního značení parkoval (stál) mimo místo označené jako parkoviště. Za spáchání správního deliktu uložil správní orgán I. stupně žalobkyni pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost k úhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobkyně navrhla, aby krajský soud zrušil obě rozhodnutí správních orgánů.
2. Žalobkyně v žalobě předně namítá, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ačkoliv jeho vydání nepředcházelo ústní jednání, při němž by bylo provedeno dokazování za její účasti. Tím došlo podle žalobkyně ke zkrácení na jejích základních právech a k porušení zásady bezprostřednosti. Ohledně povinnosti konat ústní jednání v řízení o správním deliktu žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, sp. zn. 9 As 139/2015 a některé další rozsudky správních soudů a poukázala na to, že v průběhu správního řízení označila řidiče a uvedla, že jednal v krajní nouzi. Pokud by byl řidič vyslechnut, pak by mohl uvést veškeré podrobnosti ohledně údajného přestupku. I pokud by správní orgán přes výše uvedené seznal, že nařízení ústního jednání nebylo nezbytné, měl provést dokazování za osobní účasti žalobkyně. Tento postup nemůže být podle žalobkyně nahrazen výzvou k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 zákona číslo 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Vadu v postupu správního orgánu I. stupně spatřuje žalobkyně také v absenci protokolu o provedení dokazování s tím, že protokol o seznámení s podklady pro rozhodnutí neznamena, že proběhlo dokazování. V dalším žalobním bodě (odstavce 14 až 17 žaloby) žalobkyně namítla, že nebylo dostatečně prokázáno spáchání přestupku spočívajícího v parkování mimo místo označené jako parkoviště. Taková skutečnost podle žalobkyně vyplývá pouze z úředního záznamu, který nemůže být považován za důkazní prostředek a z fotografií není zřejmé, že by řidič skutečně stál mimo parkovací místo. Pokud by navíc bylo vozidlo zaparkováno v ulici Na Prádle, ovšem mimo pozemní komunikaci, nejednalo by se o přestupek proti silničnímu zákonu, ale proti zákonu o přestupcích, jehož spáchání nenaplňuje skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla. V odstavcích 18 až 20 žaloby žalobkyně namítla promlčení správního deliktu, protože správní delikt provozovatele vozidla musí vykazovat

znaky přestupku, u kterého dochází po uplynutí 1 roku k zániku odpovědnosti. Žalobkyně legitimně očekávala, že správní orgány budou postupovat podle metodiky Ministerstva dopravy k usměrnění některých správních činností v souvislosti se změnou zákona o silničním provozu provedenou zákonem číslo 297/2011 Sb., podle které odpovědnost provozovatele vozidla zaniká uplynutím jednoho roku od spáchání přestupku podle analogické aplikace § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. V závěru žaloby namítla žalobkyně rozpor § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem a provedla právní rozbor důvodů této protiústavnosti.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K namítané absenci ústního jednání uvedl, že podle judikatury správních soudů není v řízení o správním deliktu ústní jednání povinné a pokud se jedná o skutkově jednoduchou věc, postačí provádět dokazování mimo ústní jednání. Žalobkyně údajného řidiče poprvé označila až po zahájení řízení o správním deliktu, jeho jméno navíc v průběhu řízení měnila. Nebyl proto důvod ústní jednání nařizovat. Žalobkyni byla výzvou ze dne 12. 1. 2016 poskytnuta lhůta k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí, ale žalobkyně tohoto práva nevyužila. K otázce zániku odpovědnosti žalovaný odkázal na § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, který je podle jeho názoru jednoznačný a nepřipouští jiný výklad a ohledně namítaného neprokázání skutku uvedl, že vozidlo, jehož provozovatelem je žalobkyně, stálo v pěší zóně v místě, které není označené jako parkoviště, což bezpečně prokazují pořízené fotografie. Žalobkyně ani netvrdila, že by parkovala na místě označeném jako parkoviště. Úřední záznam strážníka městské policie nebyl použit jako důkaz sám o sobě, ale ve spojení s těmito fotografiemi, což žalovaný považuje za přípustné a dostačující.
4. Krajský soud usnesením č. j. 22 A 104/2016 - 20 ze dne 29. 1. 2018 přerušil řízení do pravomocného skončení řízení vedeného u Ústavního soudu pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16, ve kterém byl projednáván návrh na zrušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, jehož protiústavnost žalobkyně v žalobě namítala. Uvedené řízení skončilo nálezem sp. zn. Pl. ÚS 15/16 ze dne 16. 5. 2018, kterým Ústavní soud návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu zamítl, neboť dospěl k závěru, že je v souladu s ústavním pořádkem České republiky. Odpadl tak důvod, pro který bylo řízení přerušeno, a proto krajský soud usnesením ze dne 4. 6. 2018 rozhodl o pokračování v řízení.
5. Krajský soud rozhodl ve věci při ústním jednání, které proběhlo za účasti žalovaného (jeho pověřené zaměstnankyně). Žalobkyně ani její zástupce se jednání nezúčastnili, ani svou neúčast neomluvili, proto krajský soud jednal v jejich nepřítomnosti.
6. Ze správního spisu správního orgánu I. stupně sp. zn. S-SMO/095281/15/DSC krajský soud zjistil, že dne 16. 3. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně ze strany Městské policie Ostrava doručeno oznámení k zahájení řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu s odůvodněním, že řidič automobilu tovární značky Škoda, RZ X, jehož provozovatelem je žalobkyně, dne 13. 2. 2015 v době od 10:20 do 10:30 hod. v ulici Na Prádle 4 v Ostravě nerespektoval dopravní značení „IP27a“ – pěší zóna s dodatkem „Zásobování do 6t., 18-10 hod.“ a v působnosti tohoto dopravního značení parkoval (zjištěno z oznámení Městské policie Ostrava ze dne 13. 3. 2015). Oznámení je doloženo úředním záznamem Městské policie Ostrava a 3 fotografiemi. Přípisem ze dne 20. 3. 2015 správní orgán I. stupně vyzval žalobkyni k zaplacení částky 500 Kč a současně ji poučil o možnosti písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče, který skutečně řídil automobil v době spáchání přestupku. Výzva byla žalobkyni

doručena do její datové schránky dne 24. 3. 2015 (zjištěno z výzvy ze dne 20. 3. 2015, č. j. SMO/103055/15/DSČ/Růž, včetně doručenky), ale ve správním spise se žádná reakce žalobkyně na tuto výzvu nenachází a žádná ani nebyla tvrzena. Přípisem ze dne 14. 4. 2015 doručeným žalobkyni do její datové schránky téhož dne správní orgán I. stupně vyzval žalobkyni, nechť ve lhůtě 15 dnů sdělí skutečnosti potřebné k určení totožnosti řidiče, který předmětné vozidlo v době zjištění přestupkového jednání řídil (zjištěno z výzvy ze dne 14. 4. 2015, č. j. SMO/134502/15/DSČ/Růž, včetně doručenky). Následně byla dne 17. 4. 2015 z datové schránky žalobkyně doručena správnímu orgánu I. stupně bez dalšího vysvětlení plná moc, kterou žalobkyně zmocňuje společnost FLEET Control, s.r.o. k zastupování ve věci podání vysvětlení ke správnímu deliktu a následného řízení o spáchání správního deliktu, ve věci spisové značky S-SMO/095281/15/DSČ. Dne 26. 5. 2016 vložil správní orgán I. stupně do správního spisu záznam o odložení věci (podezření ze spáchání přestupku) s odůvodněním, že do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě (zjištěno ze záznamu správního orgánu I. stupně ze dne 26. 5. 2016, č. j. SMO/188551/15/DSČ/Růž). Správní orgán I. stupně následně dne 2. 6. 2015 příkazem zahájil řízení o správním deliktu žalobkyně podle § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a po podání odporu a provedeném řízení rozhodl dne 28. 7. 2015 o její vině (zjištěno z rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 28. 7. 2015, č. j. SMO/267861/15/DSČ/Růž). Po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně zaslala žalobkyně dne 5. 8. 2015 tomuto správnímu orgánu podání, ve kterém uvedla, že vozidlo měl v době uvedené ve výzvě k užívání a řídil jej pan L. Y., bytem P. 15, 110 00 P. 1 a následně se proti prvostupňovému rozhodnutí odvolala. V doplnění odvolání ze dne 7. 9. 2015 žalobkyně označila nového řidiče, který měl dne 13. 2. 2015 vozidlo řídit, a to A. K. a uvedla, že se mu při jízdě udělalo nevoľno, proto musel ihned zastavit, což učinil u Obchodního centra Nová Karolina, kde vyhledal toaletu a hned poté přeparkoval na jiné vhodné místo. K odvolání žalobkyně žalovaný prvostupňové rozhodnutí zrušil (pro vady ve skutkové větě výroku o vině) a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení (zjištěno z rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2015, č. j. MSK 115212/2015). Přípisem ze dne 12. 1. 2016 informoval správní orgán I. stupně žalobkyni prostřednictvím jejího zmocněnce o shromáždění podkladů pro rozhodnutí, vyzval ji, aby se dostavila ke správnímu orgánu I. stupně k seznámení s podklady pro rozhodnutí a poskytl ji k tomuto úkonu lhůtu 5 pracovních dnů od doručení výzvy (zjištěno z výzvy správního orgánu I. stupně ze dne 12. 1. 2016, č. j. SMO/013727/169/DSČ/Růž). Z doručenky pak vyplývá, že výzva byla doručena zmocněnkyni žalobkyně dne 15. 1. 2016. Žádná reakce žalobkyně na tuto výzvu nebyla tvrzena ani nevyplývá z obsahu spisu. Z protokolu o seznámení s podklady pro rozhodnutí a provedení důkazu mimo ústní jednání ze dne 22. 1. 2016 (č. j. SMO/028344/16/DSČ/Růž) krajský soud zjistil, že toho dne správní orgán I. stupně v nepřítomnosti žalobkyně a její zmocněnkyně provedl listinné důkazy mimo ústní jednání (oznámení k zahájení řízení ve věci přestupku ze dne 13. 3. 2015, údaje z veřejné části živnostenského rejstříku, fotodokumentaci přestupku, výpis z databáze centrální evidence motorových vozidel týkající se vozidla RZ X). Dne 5. 2. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o tom, že se žalobkyně dopustila správního deliktu ve znění uvedeném výše v narační části tohoto rozsudku. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolala a jak krajský soud zjistil z doplnění odvolání ze dne 22. 3. 2016, v odvolacím řízení namítala nenařízení ústního jednání a promlčení správního deliktu. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím způsobem uvedeným v úvodní části tohoto rozsudku. Z

odůvodnění napadeného rozhodnutí krajský soud zjistil, že žalovaný posoudil prvostupňové rozhodnutí jako přezkoumatelné, obsahující veškeré povinné náležitosti a vypořádal se rovněž s nedůvodností obou námitek žalobkyně, které se týkaly promlčení správního deliktu a nenařízení ústního jednání. Z odvolacího správního spisu žalovaného krajský soud nad rámec zjištění učiněných ze správního spisu správního orgánu I. stupně zjistil přesné datum doručení napadeného rozhodnutí zmocněnkyni žalobkyně, a to 7. 6. 2016.

7. Krajský soud po ověření, že žaloba doručená do datové schránky zdejšího soudu dne 5. 8. 2016 byla podána včas v průběhu lhůty stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s., že je přípustná a věcně projednatelná, přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení předcházející jeho vydání v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba důvodná není.
8. Správní řízení zakončené napadeným rozhodnutím bylo vedeno pro správní delikt, kterého se měla žalobkyně dopustit jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Škoda, RZ X tím, že v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené zákonem o silničním provozu, neboť neznámý řidič dne 13. 2. 2015 v době nejméně od 10:20 do 10:30 hodin porušil tímto vozidlem pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že v Moravské Ostravě, na ulici Na Prádle 4, nerespektoval dopravní značení IP 27a – „Pěší zóna“ s dodatkem „zásobování do 6t., 18 – 10 hod.“ a v působnosti tohoto dopravního značení parkoval - stál, mimo místo označené jako parkoviště.
9. V rámci prvního žalobního bodu žalobkyně namítala procesní vady správního řízení, které spatřuje v absenci ústního jednání a v neprovedení dokazování za její účasti. K tomuto žalobnímu bodu považuje krajský soud za potřebné předeslat, že celé přezkoumávané správní řízení probíhalo v době od 16. 3. 2015 do 7. 6. 2016 (datum právní moci napadeného rozhodnutí), tedy v době, kdy existovala rozdílná procesní úprava pro řízení o přestupcích a správních deliktech. Zatímco v řízení o přestupcích se v té době postupovalo podle tehdy účinného zákona číslo 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění platném a účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o přestupcích“), který pro přestupkové řízení stanovil mimo jiné povinné ústní jednání (§ 74 odst. 1 věta první), řízení o správních deliktech, o jehož přezkum v této věci jde, jednotnou speciální procesní úpravu v té době nemělo a ve věcech neupravených zvláštními zákony se v procesních otázkách řídilo zákonem číslo 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), který ukládal konat ústní jednání (mimo případy stanovené zákonem) jen tehdy, jestliže to bylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné (§ 49 odst. 1). Ke sjednocení obou kategorií a také obecných procesních úprav došlo až zákonem číslo 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky účinným od 1. 7. 2017, který se podle § 112 odst. 4 použije až na řízení zahájená po jeho účinnosti (tím samozřejmě není dotčena aplikace hmotněprávní úpravy na přestupky spáchané před účinností tohoto zákona, je-li pro pachatele příznivější). První stěžejní otázkou tak je, zda v řízení o správním deliktu podle relevantní právní úpravy účinné do 30. 6. 2017, bylo s ohledem na zachování shodných práv obviněných z přestupku a ze správního deliktu povinností správního orgánu nařídit ústní jednání, případně jakým způsobem měl správní orgán I. stupně postupovat při provádění dokazování mimo ústní jednání a jaké právní následky mělo

případné porušení předepsaného postupu. K první části předestřených otázek se již opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud, a to i v rámci přezkumu správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu tak, že ústní jednání v řízeních o správních deliktech není povinnou součástí správního řízení. Správní orgán nemusí nařídít ústní jednání vždy, ale jen tehdy, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (srov. rozsudky ze dne 16. 6. 2016, č.j. 6 As 73/2016–40 nebo ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015–46 a řadu dalších, dostupných na webových stránkách Nejvyššího správního soudu). Uvedený názor lze považovat za ustálený a ani krajský soud neshledává důvod postupovat v této věci jinak. Povinnost správních orgánů nařídít vždy ústní jednání v řízení o správním deliktu nevyplývá ani z rozhodnutí ze dne 7. 1. 2016, sp. zn. 9 As 139/2015, na které odkazovala žalobkyně, neboť také v něm se připouští provádění dokazování mimo ústní jednání, pokud konání ústního jednání není nezbytné ke splnění účelu řízení a k uplatnění práv účastníků řízení. Mezi účastníky nebylo sporné, že ústní jednání neproběhlo a podle přesvědčení krajského soudu správní orgán I. stupně nepochybil, pokud ústní jednání nenařídil, stejně tak žalovaný tím, že jeho postup aproboval. Z podané žaloby totiž žádný negativní vliv absence ústního jednání na zákonnost napadeného rozhodnutí nevyplývá. V této souvislosti krajský soud připomíná, že řízení o soudním přezkumu správních rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. je ovládáno dispoziční a koncentrační zásadou, ze kterých vyplývá, že správní soud až na stanovené výjimky přezkoumá napadené správní rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) uvedených ve lhůtě pro podání správní žaloby. Tomu odpovídá procesní povinnost žalující strany stanovená v § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. povinnost uvést v žalobě konkrétní žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Rozsah soudního přezkumu je tak přímo ovlivněn obsahem a kvalitou jednotlivých žalobních bodů. Žalobkyně v žalobě pouze tvrdila, že v průběhu řízení označila řidiče, který jednal v krajní nouzi, aniž by uvedla, v jakých konkrétních okolnostech tato krajní nouze spočívala, což již samo o sobě brání věcnému posouzení této námitky. Z obsahu správního spisu navíc nevyplývá, že by se žalobkyně ve správním řízení bránila tím, že řidič vozidla jednal při přestupkovém jednání v krajní nouzi. Pokud snad tato krajní nouze měla spočívat v nevolnu řidiče a jeho potřebě zastavit a odskočit na toaletu (což však s ohledem na nekonzistentnost námitek žalobkyně není vůbec samozřejmé), jak tvrdila v podání ze dne 7. 9. 2015, tak se jednalo toliko o jednu ze dvou skutkových verzí, které žalobkyně v průběhu správního řízení tvrdila (v předchozím podání ze dne 5. 8. 2015 žalobkyně tvrdila jiné jméno řidiče, aniž by uvedla cokoliv dalšího k okolnostem parkování). Žalobkyně ani na výzvu správního orgánu I. stupně ze dne 12. 1. 2016 nevyužila možnosti postavit svoji obhajobu najisto a rozpory ve svých podáních správnímu orgánu I. stupně vysvětlit, proto nelze správnímu orgánu I. stupně vytýkat, že za této situace nepovažoval za nutné ústní jednání nařídít. Nutno dodat, že stálosti nenabyla obrana žalobkyně ani v průběhu odvolacího správního řízení, když žalobkyně v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 5. 2. 2016 žádné skutkové námitky neuplatňovala (namítala pouze nenařízení ústního jednání bez uvedení konkrétního vlivu této namítané vady na skutkovou stránku věci a promlčení), proto ani v průběhu odvolacího řízení nevyvstala potřeba ústní jednání nařídít. S přihlédnutím k výše citované judikatuře Nejvyššího správního soudu proto krajský soud uzavírá, že nařízení ústního jednání nebylo s ohledem na způsob obrany žalobkyně a důkazní situaci ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, proto jeho nenařízením nemohlo dojít k porušení § 49 odst. 1

správního řádu. Neobstojí ani námitka žalobkyně, že správní orgán I. stupně neprováděl dokazování. Z obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně prováděl dokazování čtením listinných důkazů, a to dne 22. 1. 2016 mimo ústní jednání a o provedení dokazování sepsal protokol. Skutečnost, že součástí protokolace je také konstatování, že se žalobkyně nedostavila k seznámení s podklady pro rozhodnutí, resp. že je nadepsán jako protokol o seznámení s podklady pro rozhodnutí, nemá žádný vliv na to, že podle obsahu protokolu dokazování proběhlo. Se žalobkyní lze však souhlasit, že ji správní orgán I. stupně nevyrozuměl o provádění dokazování mimo ústní jednání a je také pravdou, že v obecné rovině platí podle § 51 odst. 2 správního řádu povinnost správního orgánu účastníka o provádění dokazování mimo ústní jednání vyrozumět, tato povinnost však byla v judikatuře Nejvyššího správního soudu, konkrétně v rozsudku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012 - 40, korigována pro případ, že se mimo ústní jednání provádí důkaz toliko listinou s tím, že v takovém případě správní orgán není povinen dle § 51 odst. 2 správního řádu postupovat. I kdyby však zákonná povinnost správního orgánu vyrozumět žalobkyni o provádění dokazování mimo ústní jednání platila i pro posuzované správní řízení, bylo by nutno posoudit, zda případná zjištěná procesní vada mohla mít vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí, přičemž se také v tomto směru předpokládá procesní aktivita žalobkyně. Žalobkyně v žalobě nenabídla krajskému soudu skutečnosti, z nichž by bylo možno usoudit, že nevyrozumění o provádění dokazování mimo ústní jednání mohlo mít vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí a ani krajský soud takový vliv neshledal. Ve shodě se žalovaným proto krajský soud projednání tohoto prvního žalobního bodu uzavírá konstatováním, že žalobkyni byl dán ve správním řízení dostatečný prostor k výkonu jejích procesních práv, a to zejména výzvou ze dne 12. 1. 2016, ve které byla žalobkyně prostřednictvím zmocněnkyně informována o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Skutečnost, že této možnosti nevyužila, jde výhradně k její tíži. Pouze na okraj krajský soud dodává, že se žalobkyně ani její zástupce bez jakékoliv omluvy nedostavili ani k nařízenému jednání před krajským soudem, čímž se připravili o možnost vyjádřit se k obsahu spisu, případně navrhnout nové důkazy. Byla to přitom právě žalobkyně, která s rozhodnutím bez jednání výslovně nesouhlasila.

10. Za nedůvodnou považuje krajský soud rovněž námitku zániku odpovědnosti za správní delikt (žalobkyní nesprávně označovanou jako promlčení). Podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu (ve znění účinném do 30. 6. 2017) odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný správní orgán nezařadil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Citované zákonné ustanovení je jednoznačné a nevyvolává žádné výkladové obtíže a shodným způsobem jej vykládá také Nejvyšší správní soud (např. v rozsudku ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 337/2016 - 45, dostupném na webových stránkách Nejvyššího správního soudu). V posuzované věci byl přestupek spáchán dne 13. 2. 2015, správní orgán I. stupně se o něm podle obsahu správního spisu dozvěděl dne 16. 3. 2015 (okamžikem oznámení ze strany městské policie) a správní řízení o správním deliktu tak muselo být zahájeno do 16. 3. 2017, což se také stalo, když před uplynutím této lhůty bylo již dokonce pravomocně skončeno. Konečná čtyřletá konečná lhůta dosud neuběhla ani v době rozhodování krajského soudu. Námitka promlčení (správně prekluze) odpovědnosti za správní delikt je proto zjevně nedůvodná. K žalobcem tvrzenému porušení jeho legitimního očekávání ve vztahu k tomu, že správní orgány neaplikovaly závěry obsažené v metodice Ministerstva dopravy, pak krajský soud uvádí, že doporučení obsažené v předmětné metodice bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje

přijato v souvislosti se změnou zákona o silničním provozu zákonem číslo 297/2011 Sb. a v současné době je již překonáno. Stěžejním v tomto směru bylo přijetí novely zákona o silničním provozu číslo 230/2014 Sb. s účinností od 7. 11. 2014, kterou bylo postaveno najisto, že na odpovědnost provozovatele vozidla (fyzické i právnické osoby) za správní delikt podle § 125f zákona o silničním provozu se vztahují ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby, včetně již citovaného ustanovení § 125e odst. 3. Pokud tedy v poměrech právní úpravy účinné do 7. 11. 2014 existovaly výkladové nejasnosti ohledně použitelnosti § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu na správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f tohoto zákona, které Ministerstvo dopravy doporučovalo řešit analogickou úpravou přestupkového zákona ve prospěch obviněného, pak od 7. 11. 2014 je právní úprava v tomto směru jednoznačná a žalobkyně tak v legitimním očekávání být nemohla.

11. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu, kdy podle žalobkyně z důkazů založených ve správním spise nevyplývá, že by automobil stál mimo místo označené jako parkoviště. Nutno zdůraznit, že skutkový stav ohledně stání vozidla mimo místo označené jako parkoviště nebyl až do podání žaloby zpochybňován. Pokud tak žalobkyně činí až v žalobě, a to navíc pouze v rovině obecných nepodložených tvrzení, nelze takové tvrzení hodnotit jinak než jako účelové. Správní soudy nemohou suplovat řízení před správním orgánem za situace, kdy žalobkyně ve správním řízení o této skutečnosti nevyvolala pochybnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43 a ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 – 56, oba dostupné na webových stránkách Nejvyššího správního soudu). V posuzované věci správní orgány opatřily takovou sadu důkazů, která s ohledem na skutkovou jednoduchost věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vedla k závěru, že k přestupku došlo. O tom, že vozidlo bylo zaparkováno v působnosti informativní dopravní znační „IP 27a“ označující oblast, kde platí ustanovení o pěší zóně, ve které je podle § 39 odst. 5 věty za středníkem zákona o silničním provozu dovoleno stání jen na místech označených jako parkoviště, svědčí jak oznámení o přestupku, tak fotografie, ze kterých je zřejmé jak umístění dopravní značky, tak parkování žalobkyně v místě, které není označené jako parkoviště. Navíc z fotografie na č. 1. 4 správního spisu (první zleva) je patrné, že vozidlo stálo právě na pozemní komunikaci, kdy jsou zřetelně vidět hranice mezi pozemní komunikací, na které předmětné vozidlo stojí a dalšími plochami (chodníkem na straně jedné a travnatou plochou, u které auto stojí, na straně druhé). Úvahu žalobkyně, že pokud by její vozidlo bylo zaparkováno mimo pozemní komunikaci (dle pasportu komunikace), nejednalo by se o přestupek proti silničnímu provozu, považuje krajský soud za nepodloženou a v rozporu s důkazy založenými ve správním spise. Nedůvodnou je rovněž námitka, podle které měl správní orgán I. stupně založit do spisu podklady osvědčující možnosti parkování v dané oblasti, které by s ohledem na důkazní situaci v řízení před správními orgány byly již nadbytečné a ani nebyly žalobkyní v průběhu správního řízení navrženy. V posuzované věci nebylo žalobkyní tvrzeno, že místo, kde stálo jí provozované vozidlo, bylo označené jako parkoviště a z důkazů založených ve správním spise tato skutečnost rovněž nevyplývá. Námitky žalobkyně (budiž opakovaně zdůrazněno, že nově sdělené až v žalobě, navíc nijak důkazně podložené) proto nemohou zakládat pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění a závěrů učiněných správními orgány. Pro úplnost právní argumentace krajský soud dodává, že odkaz žalobkyně na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016, sp. zn. 30 A 80/2015 je zcela nepřipadný, protože

správní soud v uvedeném případě sice řešil důkazní sílu fotografie, ale ve vztahu ke zcela jiné prokazované skutečnosti (fotografie měly prokazovat, že se uvnitř vozidla na palubní desce nenacházel parkovací lístek, k čemuž fotografie pořízené z venkovní strany nebyly shledány jako dostatečné, protože prostor palubovky na nich nebyl dobře viditelný).

12. Ohledně posledního žalobního bodu, ve kterém žalobkyně namítala rozpor § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem, odkazuje krajský soud především na již zmiňovaný plenární nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/16, který návrh na zrušení § 10 odst. 3 (ve znění účinném do 30. 6. 2017) zamítl. Ústavní soud přitom mimo jiné konstatoval, že § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v rozhodném znění nestanoví právní povinnost nesplnitelnou, dále že objektivní odpovědnost provozovatele vozidla není v rozporu se zásadou presumpce neviny podle čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 2 Úmluvy, ani s právem jednotlivce odepřít výpověď (čl. 37 odst. 1 Listiny, čl. 6 odst. 1 Úmluvy). Lze tedy uzavřít, že Ústavní soud se zabýval veškerými námitkami, které proti spornému zákonnému ustanovení namítala žalobkyně, přesto testem ústavnosti prošlo. Protože soulad zákona s ústavním pořádkem je oprávněn posuzovat s konečnou platností právě Ústavní soud, považuje krajský soud ústavní nález sp. zn. Pl. ÚS 15/16 za dostačující k závěru o nedůvodnosti tohoto žalobního bodu. Lze dodat, že Ústavním soudem již byla v minulosti posuzována i ústavnost ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, který na citovaný § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 doslovně opakuje skutkovou podstatu ustanovení § 10 odst. 3). Ústavní soud tento návrh usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.
13. Pouze pro úplnost právní argumentace krajský soud dodává, že v době jeho rozhodování již byl účinný zákon číslo 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a současně byl v této souvislosti novelizován zákon o silničním provozu. Přestože žalobkyně v řízení možné užití později účinného zákona v její prospěch nenamítala, považoval krajský soud za vhodné se také k této otázce vyjádřit, protože podle recentní judikatury správních soudů jsou správní soudy povinny přihlédnout k pozdější právní úpravě, která je pro pachatele správního deliktu příznivější, z moci úřední. Krajský soud po porovnání obou zákonných úprav dospěl k závěru, že zákon o silničním provozu ve znění účinném od 1. 7. 2017 není pro žalobkyni v žádném ohledu příznivější. Ustanovení relevantní v posuzované věci (§ 10 odst. 3, § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu) zůstávají v zásadě bez změny a ani nový přestupkový zákon nepřináší pro žalobkyni z hlediska konkrétního posouzení její viny či trestu příznivější úpravu. Takovou příznivější úpravu v této konkrétní věci nepředstavuje ani možnost mimořádného snížení výměry pokuty (oproti dosavadní právní úpravě účinné do 30. 6. 2017), která je institutem výjimečným, umožňujícím správním orgánům posoudit specifické okolnosti konkrétního případu a reagovat tak na situaci, kdy by pokuta byla nepřiměřeně přísná i v nejnížší možné výměře zákonného rámce. Okolnosti, které by mohly být důvodem pro snížení sankce pod spodní hranici, podle nové právní úpravy v posuzovaném případě ze spisového materiálu nevyplývají, a proto výslovné zavedení institutu mimořádného snížení pokuty je pro výrok o vině a trestu žalobkyně bez právního významu.
14. Krajský soud po posouzení všech uplatněných žalobních bodů dospěl k závěru, že žádný z nich není důvodný, a protože krajský soud ani neshledal v napadeném rozhodnutí či jemu předcházejícím správním řízení vady, ke kterým by byl povinen přihlédnout z

moci úřední, uzavírá, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I.).

15. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, který by měl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, ale protože se tohoto práva u jednání výslovně vzdal, rozhodl krajský soud, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 23. července 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu